

Forsørgelsespligt er konstateret, bliver der Tale om Bidragets Størrelse. Det mener ogsaa den ærede Minister er rigtigt, og da der nu synes at være Overensstemmelse i saa Henseende, komme vi nok ud af, hvorledes det skal ordnes. Vi have en Analogi fra Stempeloven. Naar en ikke vil anerkende det Stempelgebyr, som paalægges ham, siger han til Generaldirektoratet for Stattevæsenet: Vær saa god at fagsøge mig. Saaledes bliver det maaske ogsaa det rigtige her. Jeg har, som sagt, maaske været lidt for besteden med mit Endringsforslag, men naar den ærede Minister nu bemærker, at Lovforslagets § 9 ikke affæterer, at den paagældende kan forlange Dom for at saa Forpligtelsen overhovedet konstateret, skal jeg dog gøre opmærksom paa, at den ærede Minister var af en ganske anden Mening, den Gang vi i en tidligere Samling behandlede Lovforslaget. Efter at jeg den Gang havde omtalt, at der maatte gaa Dom forud for Alimentationsforpligtelsen til uægte Børn og forladte Hustruer, for saa vidt den paagældende ikke havde erkendt sin Forpligtelse, spurgte jeg den ærede Minister — man vil finde det i Folketingstidende for 1889—90, Sp. 752 —: „Er det Meningen efter § 9 i det foreliggende Lovforslag, at ogsaa Dom eller Forlig skal gaa forud for at konstatere, at der overhovedet paahviler den paagældende en Bidragspligt, forinden der kan være Tale om, at Overøvrigheden nærmere bestemmer en saadan konstateret Bidragspligts Størrelse“. Derpaa svarede den ærede Minister, Sp. 787: „Det ærede Medlem for Præsto Amts 3dje Valgkreds omtalte, som nævnt, nærmere § 9 og forlangte, at jeg skulde ytre mig om den. Det ærede Medlem opfattede for det første det Spørgsmaal, om der skulde gaa Dom og Forlig i Forvejen ligesom med Bøven om uægte Børn. Det kan der ikke være Tale om. Her er der et Forhold, som først kommer frem gennem Fattigvæsenet. Fattigvæsenet henvender sig til vedkommende administrative Autoritet, og det er den, som afgør Sagen, som under Hensyn til den forpligtedes Naar skal tage i Betragtning, om det er ham vanskeligt at udrede det, der kræves til Forsørgelsen“. Paa et senere Sted, Sp. 858, søgte jeg at vise den ærede Minister ved Paaberaabelse af Motiverne, at den Opfattelse ikke kunde være rigtig, men det skal jeg ikke komme nærmere ind paa. Altsaa den Gang var den ærede Minister af en anden Mening, men da han nu er af samme Mening som jeg, at Forsørgelsespligten overhovedet — altsaa ikke Størrelsen af Bidraget, det er noget andet — skal i Tilfælde af, at den paagældende

ikke erkender den, søges konstateret ved Dom, komme vi nok overens om Maaden, hvorpaa en saadan Sag skal anlægges. Det ærede Medlem for Maribo Amts 5te Valgkreds (Mr. J. Larsen) forsøgte at angribe de af mig stillede Endringsforslag, og jeg maaske sigte, at jeg glædede mig over dette Angreb, thi naar man ikke kan angribe dem paa anden Maade, end det ærede Medlem gjorde, tror jeg, at man kun leverer Bevis for den Sags Rigtighed, som man søger at angribe. Havde det ærede Medlem hørt, hvad jeg sagde i Gaar, vilde han have hørt, at jeg udtrykkelig sagde: Det er ikke Øvrighedens Forpligtelse af Bidragets Størrelse, men selve Forsørgelsespligten, jeg vil have afgjort ved Dom, naar den paagældende ikke har erkendt den, og det staar ogsaa i Endringsforslaget. Ikke desto mindre polemiserede det ærede Medlem i Dag mod, at Bidragets Størrelse, naar først Forsørgelsespligten var anerkendt, skulde være noget, som Domstolene skulde have med at gøre, da det vilde være urimeligt, men det er jo noget, som jeg aldeles ikke har forlangt, og som ikke ligger i Endringsforslaget, hvad der udtrykkelig af mig er fremhævet. Saa havde det ærede Medlem misforstaaet Endringsforslaget under Nr. 2 derhen, at det var Hensigten at hæve den Forpligtelse, som hidtil havde paahvilet Barnefædre til at affone Alimentationsbidragene, naar de ikke blive betalte. Det ærede Medlem vilde ogsaa have fundet, at der vilde have været god Mening deri, hvis han havde hørt, hvad jeg havde sagt, og navnlig havde læst Endringsforslaget under Nr. 4, som lyder saaledes: „Forpligtelse til efter nærværende Lov at yde Underholdsbidrag til paarørende eller andre, kan ikke gøres gældende af disse selv, men kun af det Fattigvæsen, som har maattet understøtte dem. Efter dettes Begæring kunne Bidragene inddrives ved Udpantning efter Reglerne i Lov af 29de Marts 1873, dog med den i Lov om Konkurs m. m. § 161, første Stykke, indeholdte Begrænsning.“ Det berører altsaa ikke de tidligere Alimentationsbidrag, som der efter den alt bestaaende Lovgivning kan blive Tale om at inddrive ved Bånd og Brød. Endelig fandt det ærede Medlem, at det dog var rimeligt, med Undtagelse af det Tilfælde, som er nævnt i § 11, at de paagældende forsørgelsesberettigede selv skulde uden Fattigvæsenets Mellemkomst kunne paatale disse Bidrag ved Henvendelse til Øvrigheden og forlange dem affone i Tilfælde af, at de ikke bleve betalte. Det ærede Medlem er her saa uheldigt ikke at være i Overensstemmelse med den højtærede Indenrigsminister, for den højt-